

ΓΙΑΤΙ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΑΜΦΙΣΒΗΤΟΥΜΕ ΤΗ ΒΑΡΥΤΗΤΑ ΤΩΝ ΝΟΜΩΝ

ΑΜΦΙΣΒΗΤΩΝΤΑΣ
ΤΗ ΒΑΡΥΤΗΤΑ
ΤΩΝ ΝΟΜΩΝ

ΔΙΚΤΥΟ
ΑΥΤΟΝΟΜΩΝ ΠΙΣΟΣΠΑΣΤΙΚΩΝ ΑΡΙΣΤΕΡΩΝ ΣΧΗΜΑΤΩΝ

ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΥΜΕ ΣΤΗΝ

Αριστερή Ενότητα

ΔΙΚΤΥΟ
ΑΥΤΟΝΟΜΩΝ ΠΙΣΟΣΠΑΣΤΙΚΩΝ ΑΡΙΣΤΕΡΩΝ ΣΧΗΜΑΤΩΝ

ΑΜΦΙΣΒΗΤΩΝΤΑΣ ΤΗ ΒΑΡΥΤΗΤΑ ΤΩΝ ΝΟΜΩΝ

Φυλλιάδια, αφίσες, τραπεζάκια, εκλογικά μαγειρέματα...
...τηλέφωνα από δήθεν φίλους, πλαστικά χαμόγελα, επαναστατικοί ψευ-
τοτασμπουκάδες στα αμφιθέατρα... Με δυο λόγια φοιτητικές εκλογές!

Και γιατί με αφορούν εμένα όμως οι εκλογές; Όλοι ίδιοι δεν είναι; Κανείς δε μιλάει πολιτικά, όλοι ενδιαφέρονται για τα μικροπαραταξιακά τους συμφέροντα..

Τολμάμε να πούμε πως τα πράγματα είναι διαφορετικά από την αντίληψη που ήλπει: «όλοι τα ίδια είστε». Για εμάς, για το Δίκτυο Αυτόνομων Ριζοσπαστικών Αριστερών Σχημάτων, οι φοιτητικές εκλογές δεν είναι ούτε η αρχή ούτε το τέλος της δράσης μας. Αποτελούν έναν επίσημο σταθμό του φοιτητικού κινήματος, ένα από τα πολλά μέσα έκφρασης της βούλησης των φοιτητών, μια πολιτική διαδικασία και μόνο. Ειδικά μάλιστα φέτος με το φοιτητικό κίνημα που από πέρυσι το Μάη μέχρι σήμερα συγκλονίζει όχι μόνο τις σχολές αλλά ολόκληρη την κοινωνία.

Για άλλη μια φορά φάνηκε ότι το πιο όμορφο, το πιο γοητευτικό στοιχείο της ιστορίας είναι το αστάθμητο. Αυτό που κανένας δεν περιμένει, αυτό που καμία δεν έχει προβλέψει. Έτσι πέρσι την άνοιξη οι φοιτητές και οι σπουδαστές άρχισαν να γεμίζουν τα αμφιθέατρα και τους δρόμους κατά χιλιάδες. Άρχισαν να υφαίνουν το νήμα της αντίστασης και της αξιοπρέπειας που ένωσε την γενιά μας με όλους τους μεγαλειώδεις αγώνες της νεολαίας που είχαν δοθεί στο παρελθόν. Φτιάχτηκε λοιπόν ένα ποτάμι που κάθε βδομάδα πλημμύριζε με ζωή το κέντρο των μεγαλύτερων πόλεων.

Το αρχικό ξάφνιασμα των αρχόντων μας δεν άργησε να μετατραπεί σε μίσος. Μίσος απέναντι στην νεολαία που είχε το θράσος να αμφισβητήσει τους νόμους των «σοφών» και να το κάνει μάλιστα όχι εξαστομικευμένα αλλά μέσα από συλλογικές διαδικασίες. Διαδικασίες που επανέφεραν στο εσωτερικό των σχολών ένα ξεχασμένο για πολλούς θέμα, αυτό της δημοκρατίας και της συμμετοχής πέρα από τις φωτισμένες πρωτοπορίες.

Οι φοιτητικές και σπουδαστικές κινητοποιήσεις πυροδοτήθηκαν από τη συσσωρευμένη οργή και αγανάκτηση τόσο για την πραγματικότητα που βιώνουμε όσο και για το μέλλον που μας ετοιμάζουσε. Η έκρηξη που ζήσαμε ήρθε σαν μια ώριμη απάντηση στην εκπαιδευτική αναδιάρθρωση. Δηλαδή απέναντι στην πολιτική που από κοινού οι Ελληνικές κυβερνήσεις

των τελευταίων χρόνων έχουν υλοποιήσει αλλά και συνδιαμορφώσει στα πλαίσια της Ευρωπαϊκής ενοποίησης. Πολιτική που αφενός προωθεί τη λογική της αγοράς στο εσωτερικό της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης (π.χ. δίδακτρα, σχεδιασμός και οργάνωση σπουδών με βάση ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια) και αφετέρου δημιουργεί ένα νέο μοντέλο εργαζόμενου, ευέλικτο και συνεχώς επανακαταρτίσιμο, χωρίς καμία συλλογική κατοχύρωση. Με αυτό τον τρόπο η εκπαιδευτική αναδιάρθρωση σχετίζεται με τις νέες συνθήκες που έχουν επικρατήσει σε επίπεδο παραγωγικής διαδικασίας (ελαστικές μορφές «απασχόλησης», αδυναμία συλλογικών διεκδικήσεων).

Ζήσαμε όμως ένα κίνημα πέρα, έξω και κόντρα στην θέληση και τον σχεδιασμό των τριών πρώτων σε πανελλαδική καταγραφή φοιτητικών παρατάξεων (ΔΑΠ,ΠΑΣΠ,ΠΚΣ), κάτι που εξόργισε ακόμα περισσότερο την κυβέρνηση και τους συμμάχους της, με αποτέλεσμα να χρησιμοποιήσουν όλα τα μέσα καταστολής που είχαν στην διάθεση τους, ακριβώς όπως κάνουν πάντα όταν οι «από κάτω» οργανώνουν την αντίσταση τους. Μας συκοφάντησαν, μας έκαναν να ματώσουμε. Το αίμα όμως δεν γέννησε φόβο, έγινε ο σπόρος της αντοχής και του πείσματος.

Μπήκαν έτσι οι βάσεις για την πρώτη νίκη, τη μη ψήφιση του νόμου, διαμορφώνοντας από τότε τις συνθήκες για τη μη εφαρμογή του, με ορίζοντα την τελική του απόσυρση... Νίκη ιδιαίτερα σημαντική αν αναλογιστούμε ότι μέχρι εκείνη την στιγμή η ΝΔ δεν είχε αντιμετωπίσει ιδιαίτερη αντίσταση στην επιθετική της πολιτική. Δεν σταματήσαμε όμως εκεί. Αποδείξαμε ότι το λουλούδι της αντίστασης μπορεί να ανθίσει και μέσα στο χειμώνα. Σπάσαμε την δικομματική συναίνεση στο θέμα της αναθεώρησης του άρθρου 16, αναγκάζοντας το ΠΑΣΟΚ να πάρει τα χέρια του -αλλά όχι και το μυαλό του- από αυτή και στέλνοντας την «μπτέρα των μεταρρυθμίσεων» να συναντήσει τον Καραμανλή, όχι τον ανιψιό αλλά τον θείο.

Το σημαντικότερο όμως που καταφέραμε ήταν να σπάσουμε στην πράξη το επιχείρημα της αδράνειας και να αποδείξουμε ότι οι συλλογικοί αγώνες μπορούν να έχουν αποτελέσματα. Για αυτό δεν μπορεί παρά να μας στεναχωρεί η υιοθέτηση από την ηγεσία της ΠΚΣ μιας γραμμής ήττας, που θεωρεί την άτακτη υποχώρηση του ΠΑΣΟΚ σαν ένα απλό «τρικ» και όχι αποτέλεσμα της δικιάς μας πίεσης.

Τα παραπάνω αποτελέσματα όμως προέκυψαν ως λογική συνέχεια των πρακτικών που υιοθέτησαν οι φοιτητικοί και σπουδαστικοί σύλλογοι όλο το προηγούμενο διάστημα. Πρώτα από όλα το μέτωπο στο εσωτερικό

των συλλόγων χτίστηκε πάνω στα συγκεκριμένα διακυβεύματα που οριζοθετεί η συγκυρία (νόμος πλαίσιο, άρθρο 16, αντιεκπαιδευτικοί νόμοι) και όχι σε συνολικά πολιτικά πλαίσια όπως έκαναν το προηγούμενο διάστημα τόσο η ΠΚΣ όσο και η ΕΑΑΚ. Ταυτόχρονα ανιχνεύθηκαν δυνατότητες για τη συγκρότηση κατά το δυνατό πλατιών συμμαχιών με τα υπόλοιπα κομμάτια της εκπαίδευσης και συγκεκριμένα με τους πανεπιστημιακούς δασκάλους. Τέλος κομβικό ρόλο στην έκβαση του αγώνα έπαιξε η εξωστρέφεια και κοινωνικοποίηση του ζητήματος της εκπαίδευσης μέσα από πολλές δράσεις και συγκεκριμένες πρωτοβουλίες όπως αυτή ενάντια στην αναθεώρηση του άρθρου 16.

Μέσα όμως από αυτές τις κινητοποιήσεις η ίδια η ζωή μας έδειξε και τι Αριστερά χρειαζόμαστε. Χρειαζόμαστε μία Αριστερά που ξέρει να μαθαίνει από τα κινήματα. Μία Αριστερά του κόσμου που τόσο καιρό δίνει αυτό τον όμορφο αγώνα. Μία Αριστερά που σέβεται την διαφορετικότητα και μπορεί να την κάνει προωθητική δύναμη. Να συνθέτει και να βάζει τις διαφορετικές αντιλήψεις να λειτουργούν συμπληρωματικά και όχι ανταγωνιστικά. Μία Αριστερά που δεν κλείνεται στους τοίχους της σχολής της, αλλά αντιλαμβάνεται τον εαυτό της σαν κομμάτι των αγώνων που ξεδιπλώνονται σε όλο τον κόσμο από την Λατινική Αμερική μέχρι την Ευρώπη και τη Ασία. Αγώνες που γίνονται για να εξασφαλίσουν την αξιοπρέπεια απέναντι σε μία πραγματικότητα που θέλει όλα να αγοράζονται και να πουλιούνται, σε μία πραγματικότητα που αυξάνει την καταπίεση, τον ανορθολογισμό και την αδικία και που σε τελευταία ανάλυση καταστρέφει τον ίδιο τον πλανήτη.

Σε αυτή την κατεύθυνση συμβάλλουμε και εμείς όταν μαζί με ανεξάρτητα σχήματα και τα Αριστερά Σχήματα στις 10-11 Μάρτη στο ιστορικό πολυτεχνείο της Αθήνας συγκροτήσαμε την **Αριστερή Ενότητα**, όχι σαν ένα ακόμα πόλο στο εσωτερικό της φοιτητικής Αριστεράς αλλά ως μια προσπάθεια ανασύνθεσής της, με ανοιχτό κάλεσμα στις υπόλοιπες δυνάμεις. Μια Αριστερά που θα είναι οργανικό κομμάτι των αγώνων ενάντια στην νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση για έναν κόσμο που θα χωρά τις ανάγκες και τα όνειρα μας, για ένα κόσμο που θα χωρά πολλούς κόσμους.

Και σε αυτό το δύσκολο δρόμο δεν καλούμε κανέναν και καμία από εσάς να μας ακολουθήσουν, δεν είμαστε εμείς οι οδηγοί. Είμαστε όλοι και όλες συνοδοιπόροι σε ένα δρόμο μακρύ, δύσκολο, με απογοητεύσεις αλλά σίγουρα ένα δρόμο όμορφο, ένα δρόμο πολύχρωμο, ένα δρόμο νικηφόρο.

